

Marcin Woźniak

Piekcłto abo niebo

Grajōm:

ZEFEL

BABCIA ZEFLA - HILDA

ANIOŁ STRŌŻ

LEKARZ

BINA I

Na scenie leży Zefel przykryty kocem i ogrodzony taśmami z napisem „Policja”.

Migające niebieskie światła imitują koguty pojazdów policji i pogotowia ratunkowego.

ZEFEL: No to jo zech je już fertich. Wyłoz zech ino po cigarety i mie auto dupłto. Jeszcze niy take zwykcłte, ino sanitarka. Tero tak sie sam leża pod dekōm blank niyżywy. W sumie to niy je take złe, niy byda musioł już wstować do roboty, niy byda musioł ôddować Pyjtrowi tyj stōwy, co mu wisza. Moje ôjce pomarli, a bajtli i baby niy mōm, coby za mnōm płakali. W sumie to ino żol mi bracika, ôn bydzie musioł mie pochować. Ale za to ostała po mie kawalyrka i auto. Jak sprzedo, to może mi nawet dynkmal postawi, abo choby drzewiany krziż. Ciekawe, kej mnie stōnd zabierōm.

BINA II

Na scenę wchodzi mężczyzna w białym garniturze, podchodzi do leżącego pod kocem Zefla i jednym ruchem ściągga z niego koc. Zeflik zrywa się i siada na scenie.

ZEFEL: Jerōna, Panie dochtorze, jednak zech niy kojfnoł?

ANIOŁ STRŌŻ: Jo niy je dochtor, jo zech je Twōj Anioł Strōż.

ZEFEL: Ja, mhm. Wy tera sprawdzocie, czy zech sie w gowa za mocno niy piznoł?

ANIOŁ STRŌŻ: Zefel, Ty niy żyjesz, musimy tero czekać co bydzie z tobōm dalyj.

ZEFEL: A co mo być? Eli faktycznie niy żyja, to mie stōnd weznōm, oblykōm w ancug, zawiyzōm na smyntorz i wciepnōm do ducy.

ANIOŁ STRŌŻ: Zefel... niy o to łazi. Muszyny czekać, czy cie stōnd zabieremy do piekła, czy do nieba.

ZEFEL: Jerōna! To jo mōm wybōr?

ANIOŁ STRŌŻ: Akurat tyś za dobry niy bōł, ale niy bōł żeś tyż taki fest zły. Muszyny tero porachować grzychy, dobre uczynki i zoboczyny.

ZEFEL: Ty żeś je Anioł, ja?

ANIOŁ STRŌŻ: Ja.

ZEFEL: Mōj?

ANIOŁ STRŌŻ: Ja.

ZEFEL: To jak żeś mie, paciuloku, pilnowoł, zech pod auto wlecioł?

ANIOŁ STRÓŻ: Tyś je taki blyjdok! Jo sie chcioł zakurzić, śleciot mi fojercojg, schylōm sie, zaroz wstowōm, a Ciebie te auto dup... Zresztōm jakbych jo cie niy pilnowoł - tak jak godosz, to już by cie sam dwajścia lot niy bōło.

ZEFEL: Anioły kurzōm?

ANIOŁ STRÓŻ: A co? Ty sie bydziesz kopciot, a jo sie byda wyndziot? Zawsze jak Ty kurzisz, jo tyż sie machna cigareta.

ZEFEL: Niy wierza... Dobra, godej mi, co zy mnōm bydzie.

ANIOŁ STRÓŻ: Czekomy na decyzjo. Niebo abo piekło. Ale wiysz co, jak już czekomy, to dōm Ci szansa. Wybier sie kogo z Twojyj famili, co już niy żyje, jo cie połōncza i bydziesz sie mōg pogodać, jak je po tamtyj stronie.

ZEFEL: *(myśli)* Oma Hilda, ôna bōła tako pobożno, tako robotno, ôna bydzie w niebie. Dowej, chca pogodać z omōm Hildōm.

ANIOŁ STRÓŻ: Jak tak chcesz, to tak bydzie.

BINA III

Anioł stróż wyciąga z kieszeni przedmiot przypominający pilot do telewizora, kieruje go w górę, nad scenę zjeżdża duży biały ekran, na którym pokazuje się oma Hilda w fartuchu i czepku, obierająca ziemniaki.

ZEFEL: Co to za szatańsko technika?

ANIOŁ STRÓŻ: Najnowszo „ôziym gie”, ludność bydzie to mieć za dwajścia lot.

ZEFEL: *(zadziiera głowę, patrzy na ekran)* Oma, to Wy?

OMA HILDA: *(uśmiecha się)* Zefliczku mōj kochany, a fto? Pewno, że jo.

ZEFEL: Oma, wyście cołke życie robili i tam na wiyrchu tyż robicie?

OMA HILDA: No ja, sam musza ciyngiy m robić, dziyń w dziyń, świōntek, piōntek.

ZEFEL: Jak to, to w niebie trza dalyj zadupiać? Jo już myśłoł, że mōm to z gowy.

OMA HILDA: Zefel, jo niy je w niebie.

ZEFEL: Jerona! Ino kaj?

OMA HILDA: Jo je w piekle.

ZEFEL: Oma! Jak to je możliwe?? Przeca wyście dziynnne byli w kościele, rzykaliście nawet po nocy.

OMA HILDA: Zefel, no ja, ale jo tak niy do końca miała czyste sumiyne.

ZEFEL: Godejcie, godejcie.

OMA HILDA: Zefel, pamiyntosz kaj jo robiyła?

ZEFEL: No ja, we szkole... na kuchni, pra?

OMA HILDA: Ja, Zefel. I pamiyntosz, jak żeś po szkole do mie przyłaziot na te dobre zupy?

ZEFEL: Oma warzyła nojlepsze zupy.

OMA HILDA: Ja, Zefel, ale jo ta zupa kradła ze szkoły... mlynso i kawa tyż zech habiyła.

ZEFEL: No, ale chyba bez ta zupa niy poszła oma do piekła?

OMA HILDA: Czekej, dej mi pedzieć. Pamiyntosz staro Szolino z piyrwszygo sztoku u nos?

ZEFEL: Jaaaa, ôna na mie rycała za to, zech po gelyndrze jeździot na rzici.

OMA HILDA: To ôna sam je zy mnōm. Jak my z Szolinōm wrocali ze mszy, to my ôbrobiali dupa wszystkim, nawet farorzowi. Dziyń w dziyń, bez sztyrdziści lot.

ZEFEL: Oma, ale to każdy tak mo, że kogoś ôbgodo.

OMA HILDA: Suhej dalyj. Jak nasza Żabka miała te trzi mode, pamiyntosz?

ZEFEL: Ja, oma.

OMA HILDA: Ich żodyn niy chcioł. I jo je poszła potopić. A wszystkim zech pedziała, że je chop ze Świyntochlowic zabroł.

ZEFEL: Co jo sie jeszcze dowiym?

OMA HILDA: Tero bydzie nojgorsze. Ujek Helmut, brat twojigo ôjca, to ôn niy je syn od oupy.

ZEFEL: Jo chyba śnia. Ani sie niy pytōm, czyj je ujek.

OMA HILDA: Synek, jo sama niy mōm pewności, czyj ôn je.

ZEFEL: *(robi wielkie oczy)* Oma, to wyście sie z tego niy wypowiedali?

OMA HILDA: Jakoś zech zapomniła.

ZEFEL: Oma, ale jo myśloł, że we tym piekle to sie ludzi w terze warzy, je gorko i słychać ino ślimtaniy, a zgrzitaniy zymbōw.

OMA HILDA: Zefliczku, koždy jedyn, co sam trefi, musi robić ôd rana do nocy, to samo, co robiōł, jak jeszcze żōł. Niy ma urlopōw, niy ma żodnego wolnygo dnia, niy ma tyż żodnyj rozrywki. Piwo je ino bezalkoholowe, a gorzoła je ciepło i mo dziesiyńc procynt. Jak my sōm chore i mōmy rewiyr, to zaroz przilazi dioboł orzecznik i sprowdzo, czy niy ciulōmy. Jo sam musza dziś sama oszkrobać trzista kilo kartofli. Niy gnijwey sie na mie. Musza już kończyć. Trzim sie, Zefel i patrz tam jako, co byś sam niy trefiōł.

ZEFEL: Pysrk, Oma! *(macha do ekranu)*

Ekran gaśnie i chowa się.

BINA IV

Zefel i Anioł Stróż stoją naprzeciw siebie, palą papierosy. Obok nich leży zmięty koc.

ANIOŁ STRÓŻ: I co? Pogodoł żeś sie z omōm?

ZEFEL: Ja, ino nie przypuszczōłbych, że oma trefi do piekła. Ale tyż niy umia sie wyobrazić, jak tam bez piwa radzi sie oupa Erich. Dyc ôn piwsko dojōł jak ôpyntany. Dzyń w dziyń.

ANIOŁ STRÓŻ: Erich... chop od Twojyj omy Hildy?

ZEFEL: Ja, ôn.

ANIOŁ STRÓŻ: Nale ôn niy je w piekle.

ZEFEL: A kaj?

ANIOŁ STRÓŻ: No, ôn je w niebie.

ZEFEL: Po jakiymu?

ANIOŁ STRÓŻ: Twōj oupa bōł ôżyrok, ale na grubie przerobiōł do Abrahama.

ZEFEL: No ja, ale za to do nieba niy trefiōł.

ANIOŁ STRÓŻ: Oupa śpiywoł we chōrze kościelnym i groł w gōrniczyj ôrkestrze na Chwała Bożo na kożdym ôdpuście i sumie z tōm ôrkestrom, marszym żalobnym ôdprowadziōł

w ôstatnij drodze ze trzi setki chopa na smyntorz. We Boże Ciało zawsze ze sztandarym w mundurze przy ołtarzu stoł i co rok na procesyjo do Piykor z chopami szoł.

ZEFEL: *(rozkładła ręce)* To doprowdy stykło?

ANIOŁ STRÓŻ: Erich bōł dobry chop. Żodnymu niy odmawioł pomocy, pomōg poterować dach, podzieloł sie ze sōmsiadami wursztym ze świnioniobicio, a wnukōm zawsze dowoł maszkiyty i jake kotloki. Przy omie Hildzie to ôn bōł prawie mynczynnik. Beztōż tero je we niebie. Tam juź niy musi tyla robić, ino korzystać z dostatniygo życio wiecznygo.

ZEFEL: To jednak tam tyż trza robić?

ANIOŁ STRÓŻ: We niebie trza robić, ale juź normalnie ôziym godzin. Mosz urlopy, mogesz sie wyjechać na wywczasy. Ludzie chorujōm, ale som lykarstwa na wszelake choroby. Twōj oupa ze twoim fatrym sōm tero na przykład we Egipcie na all inclusive.

ZEFEL: Suchej no, to we tym niebie je prawie choby sam na ziyimi.

ANIOŁ STRÓŻ: Ja, ino je toniyj, niy ma podatkwōw i jak swoje przerobisz, to tyż idziesz na pynzyjo.

ZEFEL: To co zy mnōm tera bydzie?

ANIOŁ STRÓŻ: *(wyciąga telefon, słychać sygnał przychodzącego SMSa)* Mōm informacjo ôd świyntego Pyjtra. Zefel, lygej nazod pod deka, napisali co jeszcze niy je twōj czas.

ZEFEL: Niy rozumia, to jo niy umar?

ANIOŁ STRÓŻ: Umar żeś, na chwila. Medyki juź robiōm, co mogōm, cobyś wrōciōł do życio.

ZEFEL: Ale jak robiōm, jak jo je sam z tobōm?

ANIOŁ STRÓŻ: Wy sam myślicie ale jednowymiarowo. Tyś sam je duszōm, a ciałym żeś je kaj indziyj, wlajzuj pod deka, to som zoboczysz.

Zefel wchodzi pod koc, Anioł odchodzi za kulisy. Gasną światła.

BINA V

Na scenie łóżko szpitalne, na łóżku leży Zefel, ma głowę obwiązaną bandażami i nogę na wyciągu ortopedycznym. Przy łóżku stoi lekarz w białym fartuchu.

ZEFEL: *(otwiera oczy)* Pierōna, ale boli!

LEKARZ: Bydzie boleć, miōł Pan poważno ôperacjo.

ZEFEL: A kaj poszoł tyn mōj anioł, co miōł mie pilnować, i fto wyście sōm? Archanioł?

LEKARZ: Spodzzywali my sie, że mocno sie Pan w gowa klupnoł, ale że trzeba bydzie konsultacjo psychiatryczno zlycać, to my niy wiedzieli.

ZEFEL: Godej mi zaroz... KAJ - JO - JEST?!

LEKARZ: W lazarycie na Ochojcu. Prziwieźli wos sam sanitarkōm z wypadku. Złożyli my wom połomano szłapa i poszyli roztrzaśniynto gowa.

ZEFEL: To jo żyja?

LEKARZ: No, ja...

ZEFEL: Ale dyć jo juź bōł dekom przikryty, żodyn mie niy reanimowōł.

LEKARZ: Coś wom sie uwidziało. Jak ino ta sanitarka wos klupła, ekipa z nij wezwwała drugo karytka, co wos ôd razu do nos wiezła. Cołko droga wos reanimowali.

ZEFEL: A Tyś je fto?

LEKARZ: Niy widać? Przeca jo je dochtor. Jak mi pedzieli, że sie budzicie, prziszof żech sie zapytać, jak tam sie czujecie.

ZEFEL: *(Podnosi głowę)* Panie Dochtorzeeeeee!!! Jo musza zaro stōnd wyłyż!!! Kaj sōm moje galoty???

LEKARZ: Jak wos zbadōmy i poôbserwujmy to wylyzicie. Terozki lygejcie i ôdpoczywejcie.

ZEFEL: Dochtorze, jo musza... jerōna, jo mōm tela do zrobiynio.

LEKARZ: Poleku, my muszmy wos sam trocha potrzimać. Taki unfal, jak żeście mieli, to niy je take bele co.

ZEFEL: Jo chca stōnd wyłyż, musza ôddać Pyjtrowi stōwa, musza z bracykiym pogodać, musza wszyskich, co żech im nazdoł, poprzeproszać i musza dać na mszo za oma Hilda, żeby sie w tym piekle tak niy mordowała. TEROZ, ZARoz, DZISIEEEJ!!! *(Opuszcza głowę)* Pierōna, ale mie boli.

LEKARZ: *(patrzy na Zefla zza okularów, drapie się po brodzie)* Jaaaa... zaro sie zapisza, żeby wos psychiatra zbadoł.

ZEFEL: Panie dochtōr... Wierzy Pan, że jak Pan kojfnie, to Pan trefi do nieba abo piekła?

LEKARZ: Jo sam niy je po to, coby godać z pacjyntami w co jo wierza.

ZEFEL: Kedyś żech myśłoł, że po śmierci niy ma nic. Teroz wierza, że musza sam sie fest postarać, coby potym bōto lepij.

LEKARZ: *(odchodzi w stronę kulis, zatrzymuje się, odwraca głowę)* Powiym wom, że te niebo abo piekło jo widza czasym sam na ziymy. Z jednyj strony przonie, radowanie i życliwe pomocne dusze, a z drugij ból, a ciyrpiynie. Ale tam *(pokazuje palcem w górę)* niy ma nic.

ZEFEL: Niech sie dochtor zastanowi, coby niy bōto za niyskoro.

DOCHTOR: Jo doprowdy niy rozumia, co wy godocie, ale jak bydziecie tak fulać, to zmiyniymy wom ôddział.

ZEFEL: Jak sie kejs trefiymy po drugij stronie, to możno Dochtor zrozumi wiyncyj. Z Panyym Bogiym.

DOCHTOR: Do widzynia, Panie Zefel.

Na scenie gasną światła.